

да си търси късмета. Имали едно шарено коте и едно куцо куче, но и тѣ забѣгнали съ децата.

Останалъ самъ Гуджо съ своитѣ жълтици. Ката день притурялъ той по една жълтица въ сандъчето. А вечеръ се заключвалъ въ одаята, до призори челъ жълтицитѣ си и се упивалъ отъ звънкия имъ звукъ.

Съвсемъ друго нѣщо билъ Радъ, неговиятъ приятелъ. Нали билъ добъръ човѣкъ—всички го обичали заради добритѣ му дѣла.

— Жена, — рекълъ веднажъ Радъ на своята булка. — Намислилъ съмъ да харижа дветѣ нивки на Ненковичини. Сиромаси сж, дребни деца иматъ—да има съ що да ги изхранятъ. Пъкъ за насъ, здраве да е, не ще останемъ на пжтя.

— Каквото си намислилъ—стори го! — рекла булката. — Да сж здрави децата, другото е лесно.

Подарили нивитѣ на Ненко-

вичини, а сами се запретнали да гледатъ децата си.

— Какво ни трѣбва повече, — думалъ Радъ. — И работата ни спори, и кжщата ни пълна, и децата ни здрави и читави.

А Гуджо наченалъ да страни и отъ своя приятелъ Радъ. Боелъ се да не види, кжде крие жълтицитѣ си и да го обере. По цѣли нощи скжперникътъ бдѣлъ надъ своето съкровище съ брадва въ ржце. Все му се чинѣло, че и близкитѣ, които го навестявали, не идватъ заради него, а дебатъ да го удущатъ заради жълтицитѣ. По-

диръ работа той се втурвалъ като отвързанъ звѣръ къмъ дома си, съ разтреперани прѣсти отключвалъ сандъчето и начевалъ да рови и брои жълтицитѣ—да не липсва нѣкоя.

Отъ дългото неядене и безсъница Гуджо отслабналъ много, залинѣлъ и единъ день се тръшналъ боленъ на одъра. Ала все